

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. Š.**, zast. JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010, č. j. 34 Cad 161/2009 – 23,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 9. 6. 2009, č. j. X, byl od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 stanoven starobní důchod žalobce ve výši 2153 Kč měsíčně, a to podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. 10. 1992 (publikována pod č. 228/1993 Sb., dále jen „Česko-slovenská smlouva") a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí „Výklad zákona o důchodovém pojištění, popř. předpisů souvisejících, s přihlédnutím k nálezům Ústavního soudu". Dále bylo rozhodnuto, že od ledna 2009 náleží žalobci starobní důchod zálohově ve výši 1524 Kč

měsíčně, od dubna 2009 náleží starobní důchod zálohově ve výši 2153 Kč měsíčně. Nárok na důchod zanikne, pokud žalobce přestane splňovat podmínky nároku na stejný důchod podle právních předpisů Slovenské republiky. Nárok na výplatu důchodu zanikne, pokud žalobce přestane být občanem České republiky, anebo pokud přestane mít trvalý pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou ze dne 10. 8. 2009, v níž navrhl, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Uvedl, že žalovaná sice postupovala co do základu rozhodnutí v souladu se závazným právním názorem vyplývajícím z Česko-slovenské smlouvy, podle něhož nesmí dojít ke krácení důchodových nároků pojištěnců vzniklých nezávisle na smlouvě podle vnitrostátních předpisů, dle názoru žalobce nicméně nezohlednila zcela a řádně dobu pojištění, kterou žalobce získal, a dále pak nezohlednila jeho nemoc z povolání a následnou úhradu za ztrátu na výdělku.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 1. 2010 řízení o žalobě přerušil s odůvodněním, že u Nejvyššího správního soudu probíhá pod sp. zn. 4 Ads 83/2009 řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2009, č. j. 41 Cad 183/2008 – 23, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu v této věci.

Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 31. 8. 2010, č. j. 34 Cad 161/2010 – 23, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že shodné žalobní námitky jako v projednávané věci žalobce uplatnil v řízení o žalobě, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 41 Cad 183/2008 – 23, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52. Krajský soud neshledal důvod pro odchýlení se od hodnocení a posouzení námitek v uvedených rozsudcích Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu při konstantním skutkovém stavu věci.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 6. 10. 2010, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Namítal, že podle jeho názoru došlo při zjišťování výše důchodu správním orgánem k porušení zákona o důchodovém pojištění, který mu jako českému občanovi zajišťuje nárok na přiznání důchodu od České republiky. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého nezohlednění dob pojištění a náhrady za ztrátu na výdělku v důsledku nemoci z povolání má řešit se slovenským nositelem pojištění. Tímto postupem je jako český občan, který má nárok na český důchod, opětovně odkazován na jednání s jiným nositelem pojištění, což ve svém důsledku může vést ke krácení jeho důchodových nároků, které má jako český občan. Rozdělení dřívějšího společného státu, za jehož existence získal převážně doby pojištění, nemůže být na újmu jeho důchodovým nárokům. Stěžovatel proto trvá na tom, aby doby pojištění získané před rokem 1992 byly zohledněny českým nositelem pojištění a stejně tak aby byla zohledněna náhrada za ztrátu na výdělku. Podle jeho názoru žalovaná nezohlednila dobu pojištění za roky 1978 až 1982, dále pak nezohlednila jeho nemoc z povolání a následnou

úhradu za ztrátu na výdělku. Soud nesprávně posoudil právní otázku, u kterého nositele pojištění mají být uplatňovány a následně zohledněny důchodové nároky stěžovatele a nedostatečně odůvodnil, proč by některé nároky měly být uplatněny u slovenského nositele pojištění.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 11. 2010 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Uvedla, že k námitkám stěžovatele, které uvádí v kasační stížnosti, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52, a na tento plně odkázala. Dále poznamenala, že žalobce je sice formálně hlášen k trvalému pobytu na území České republiky, nicméně se trvale zdržuje na území Slovenské republiky, a trvalé bydliště má tedy ve Slovenské republice. Je proto názoru, že žalobci jako českému státnímu občanovi sice vznikl nárok na důchod ve výši rozdílu mezi důchodem stanoveným podle českých právních předpisů a vypláceným slovenským důchodem, nevznikl mu však nárok na jeho výplatu, neboť v daném případě je podle konstantní judikatury rozhodující trvalý pobyt ve smyslu trvalého bydliště, tj. pobyt v místě stálého bydliště občana, nikoliv místo administrativního (formálního) přihlášení k trvalému pobytu.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 146/2010 – 41, řízení přerušil. V odůvodnění usnesení poukázal na ustanovení § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. a vyložil, že předmětem nyní projednávané věci je přezkum rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2009, č. j. X, které toliko upravuje výši starobního důchodu, přiznaného rozhodnutím žalované ze dne 7. 10. 2008, č. j. X. Proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008 se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 41 Cad 183/2008 – 23, zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52. Rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobce napadl ústavní stížností ze dne 5. 10. 2010, přičemž řízení o ústavní stížnosti je u Ústavního soudu vedeno pod sp. zn. II. ÚS 2905/10 a o ústavní stížnosti nebylo doposud rozhodnuto. Nejvyšší správní soud konstatoval, že výsledek tohoto dosud neskončeného řízení u Ústavního soudu může mít významný vliv na rozhodování zdejšího soudu v nyní projednávané věci.

Ústavní soud usnesením ze dne 7. 6. 2011, sp. zn. II. ÚS 2905/10, ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 - 52, odmítl jako zjevně neopodstatněnou. V odůvodnění usnesení poukázal na to, že stěžovatel v ústavní stížnosti toliko opakuje námitky předkládané již v řízení před správními orgány a soudy. Ústavní soud tak staví do role další odvolací instance, která mu ovšem nepřísluší. Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že se oba soudy všemi námitkami stěžovatele podrobně zabývaly a své závěry důkladně a srozumitelným způsobem odůvodnily, tzn. uvedly, které skutečnosti mají za zjištěné, jakými úvahami se při rozhodování řídily a které předpisy aplikovaly. Vyložily, proč považují postup České správy sociálního zabezpečení v daných souvislostech za správný. Ústavní soud na tomto výkladu neshledal nic protiústavního. Závěrem poznamenal, že čl. 20 Česko-slovenské smlouvy představuje úpravu rozdělení podílu obou nástupnických států na úhradě důchodu, nedotýká se ale chráněné ústavně právní pozice občana České republiky, plynoucí z judikatury Ústavního soudu (viz nálezy sp. zn. II. ÚS 405/02, III. ÚS 252/04, IV. ÚS 158/04, IV. ÚS 301/05, IV. ÚS 298/06, I. ÚS 365/05, II. ÚS 156/06, IV. ÚS

228/06, I. ÚS 366/05, I. ÚS 257/06, I. ÚS 1375/07 i Pl. ÚS 4/06). Na tomto základě dochází k dorovnání tzv. Slovenských důchodů českým občanům. Tomu odpovídá názor obou soudů, že o nároku na starobní důchod musí rozhodnout ta smluvní strana, která je k tomu citovanou smlouvou zavázána, což je v případě stěžovatele slovenská strana. Česká strana rozhoduje pouze o případném dorovnání, přičemž musí vycházet z podkladů potvrzených druhou smluvní stranou.

Vydáním usnesení Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti stěžovatele proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52, odpadla překážka, pro níž bylo řízení usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 146/2010 – 41, přerušeno. Nejvyšší správní soud proto ve smyslu § 48 odst. 4 s. ř. s. i bez návrhu rozhodl, že se v řízení pokračuje.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že podle jeho názoru došlo při zjišťování výše důchodu správním orgánem k porušení zákona o důchodovém pojištění, který mu jako českému občanovi zajišťuje nárok na přiznání důchodu od České republiky. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého nezohlednění dob pojištění a náhrady za ztrátu na výdělku v důsledku nemoci z povolání má řešit se slovenským nositelem pojištění. Tímto postupem je jako český občan, který má nárok na český důchod, opětovně odkazován na jednání s jiným nositelem pojištění, což ve svém důsledku může vést ke krácení jeho důchodových nároků, které má jako český občan. Rozdělení dřívějšího společného státu, za jehož existence získal převážně doby pojištění, nemůže být na újmu jeho důchodovým nárokům. Stěžovatel proto trvá na tom, aby doby pojištění získané před rokem 1992 byly zohledněny českým nositelem pojištění a stejně tak aby byla zohledněna náhrada za ztrátu na výdělku. Podle jeho názoru žalovaná nezohlednila dobu pojištění za

roky 1978 až 1982, dále pak nezohlednila jeho nemoc z povolání a následnou úhradu za ztrátu na výdělku. Soud nesprávně posoudil právní otázku, u kterého nositele pojištění mají být uplatňovány a následně zohledněny důchodové nároky stěžovatele a nedostatečně odůvodnil, proč by některé nároky měly být uplatněny u slovenského nositele pojištění.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Vycházel přitom z toho, že předmětem nyní projednávané věci je přezkum rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2009, č. j. X, které ovšem toliko upravuje (pro další časový úsek – od 1. 1. 2008 - 31. 12. 2008 a dále od 1. 1. 2009) výši starobního důchodu, přiznaného rozhodnutím žalované ze dne 7. 10. 2008, č. j. X. Uvedeným rozhodnutím byl podle ustanovení § 21 zák. č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zsz), s přihlédnutím k obsahu Smlouvy, jakož i k nálezům Ústavního soudu a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí „Výklad zákona o důchodovém pojištění, popřípadě předpisů souvisejících, s přihlédnutím ke Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. a k nálezům Ústavního soudu“ – dále též „výklad“, přiznán žalobci od 20. 12. 1999 starobní důchod s tím, že od 20. 12. 1999 činí 1990 Kč měsíčně, od ledna 2000 náleží ve výši 1878 Kč měsíčně, od ledna 2001 ve výši 2372 Kč měsíčně, od ledna 2002 ve výši 3741 Kč měsíčně, od ledna 2003 ve výši 2898 Kč měsíčně, od ledna 2004 ve výši 2263 Kč měsíčně, od ledna 2005 ve výši 2399 Kč měsíčně, od ledna 2006 ve výši 2849 Kč měsíčně, od ledna 2007 ve výši 1524 Kč měsíčně a od ledna 2008 náleží zálohově ve výši 1524 Kč měsíčně. Uvedla současně, že nárok na výplatu starobního důchodu vzniká nejdříve dnem získání občanství České republiky, tj. od 17. 1. 2001. Žalobce byl upozorněn, že nárok na důchod mu zanikne, pokud přestane splňovat podmínky nároku na stejný důchod podle právních předpisů Slovenské republiky, přičemž nárok na výplatu důchodu zanikne, pokud přestane být občanem České republiky, a nebo pokud přestane mít trvalý pobyt na území České republiky. V odůvodnění pak žalovaná uvedla, že pro výši důchodu byla žalobci započtena v důchodovém pojištění před 1. 1. 1993 doba pojištění v rozsahu 12 704 dní (34 roků a 290 dní). Upozornila, že k hodnocení této doby pojištění před 1. 1. 1993 je podle čl. 20 Smlouvy, uvedeném v příloze III. nařízení Rady (EHS) 1408/71 příslušný slovenský nositel pojištění. Z tohoto důvodu se žalobci přiznává důchod ve výši rozdílu mezi výší důchodu stanoveného podle českých právních předpisů s přihlédnutím k dobám zabezpečení získaným před 1. 1. 1993 na území tehdejšího Československa a s přihlédnutím k výši slovenského důchodu. Uvedla, že výše důchodu stanovená podle českých právních předpisů se skládá ze základní výměry a procentní výměry. Základní výměra důchodu ke dni 20. 12. 1999 činí 1310 Kč měsíčně. Pokud jde o procentní výměru, byl důchod vyměřen z I. AA pracovní kategorie a to z průměrného měsíčního výdělku (dále jen pmv) za roky 1978 – 1982. Započtena byla doba zaměstnání celkem 34 roků, z toho 10 roků ve III. pracovní kategorii a 14 roků v I. AA pracovní kategorii. Průměrný měsíční výdělek byl zjištěn ve výši 7144 Kč a pro stanovení výše důchodu byl upraven na 3781 Kč měsíčně. Protože důchod ke dni vzniku nároku činil 88 % pmv, činil 3328 Kč měsíčně. Poté procentní výměra důchodu byla upravena podle předpisů o zvyšování vyplácených důchodů ke dni 20. 12. 1999 na výslednou částku 6686 Kč měsíčně; plná výše starobního důchodu pak činila včetně všech zákonných zvýšení ke dni 20. 12. 1999 7996 Kč měsíčně. Průměrná výše slovenského starobního důchodu činila v období od 20. 12. 1999 do 31. 12. 1999 5997 Kč měsíčně a rozdíl pak činil částku 1999 Kč měsíčně, která byla stěžovateli přiznána. Stejně pak bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí postupováno při výpočtu rozdílu

mezi slovenským starobním důchodem a fiktivním českým důchodem i v letech následujících, tj. v letech 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006 a 2007 a rovněž bylo rozhodnuto, že od ledna 2008 náleží výplata starobního důchodu zálohově ve výši rozdílu zjištěného pro rok 2007, tj 1524 Kč měsíčně. Žalobci bylo sděleno, že vyplacené zálohy za rok 2008 budou zúčtovány počátkem roku 2009 s přihlédnutím k částkám starobního důchodu stanoveného podle českých právních předpisů a k částkám vyplaceným na slovenském starobním důchodu za rok 2008. Proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008 se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 41 Cad 183/2008 – 23, zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52, v němž se zdejší soud podrobně vypořádal s námitkami stěžovatele a dospěl k závěru, že *o nároku na starobní důchod (§ 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení) musí na prvém místě rozhodnout ta smluvní strana, která je k tomu zavázána podle čl. 20 Česko-slovenské smlouvy, tedy v případě stěžovatele strana slovenská. Česká smluvní strana pak rozhodne jen o případném dorovnání, přičemž může vycházet jen z těch podkladů, které má k dispozici, a které jí též poskytla druhá smluvní strana. Aby mohla být vypočtena správná výše dorovnání, musí být nejdříve správně vypočtena výše důchodu tou smluvní stranou, která je podle smlouvy k jeho přiznání povinna.* Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52, žalobce napadl ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 7. 6. 2011, sp. zn. II. ÚS 2905/10, odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Námitky stěžovatele uplatněné v nyní projednávané kasační stížnosti jsou beze zbytku totožné s námitkami, které stěžovatel uplatňoval ve výše uvedené kasační stížnosti a s nimiž se Nejvyšší správní soud vypořádal již v rozsudku ze dne 1. 7. 2010. Námitky stěžovatele v nyní projednávané kasační stížnosti se žádným způsobem netýkají případných vad nyní napadeného rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2009 či nyní napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010, nýbrž stěžovatel na bázi téhož skutkového stavu a totožné právní argumentace pouze znovu opakuje svůj nesouhlas s právním názorem, který byl zaujat žalovanou při vydání výchozího rozhodnutí ze dne 7. 10. 2008 a potvrzen Krajským soudem v Brně, Nejvyšším správním soudem, jakož i Ústavním soudem. U žádného z těchto soudů stěžovatel se svojí argumentací neuspěl. Argumentace stěžovatele v nyní probíhajícím řízení se zcela shoduje s jeho námitkami v řízení o přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008. Nejvyšší správní soud přitom znovu připomíná, že rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2009, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci, na rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008 bezprostředně navazuje, když toliko upravuje výši starobního důchodu stěžovatele rozhodnutím ze dne 7. 10. 2008 přiznaného pro další období.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá důvodu se od právního názoru zaujatého ve svém dřívějším rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 4 Ads 83/2009 – 52, odchylovat, přičemž poukazuje na podrobné odůvodnění tohoto rozsudku. Nelze než uzavřít, že pokud stěžovatel se svým odlišným právním názorem neuspěl v přezkumném řízení soudním, v němž napadal původní rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008, kterým mu byl přiznán starobní důchod v nižší než jím požadované výši, nemůže očekávat, že na základě téhož skutkového stavu a zcela totožné právní argumentace uspěje v rámci nového přezkumného řízení soudního, v němž se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 6.

2009, které bezprostředně navazuje na rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2008, když toliko upravuje výši starobního důchodu tímto rozhodnutím přiznaného.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání nyní napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, judikatury soudů ve stěžovatelově předcházející věci, jakož i dotčených rozhodnutí žalované a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn žádný z tvrzených důvodů podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu